

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1620010394
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1620010394.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Karola Kováča a Mgr. Michala Kačániho, PhD., v trestnej veci obžalovaného F. O., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky z 28.09.2022 sp. zn. 3T/66/2020, na verejnom zasadnutí konanom 19. októbra 2023, pomerom hlasov 3:0 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného F. O., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 28.09.2022 sp. zn. 3T/66/2020 bol obžalovaný F. O. uznaný za vinného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 23.11.2019 v čase o 17.10 h viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, ev. č. G na ceste č. B./XXXX medzi mestom E. a obcou H. pri G., za odbočkou na obec Q., v smere jazdy na obec H. pri G., sa počas jazdy plne nevenoval vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, čím porušil ust. § 4 ods. 1 písm. c) a § 137 ods. 1, ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, preto včas nespozoroval odstavené nákladné motorové vozidlo zn. Renault Master, ev. č. R stojace krížom cez cestu v jeho jazdnom pruhu, ktoré malo zadné kolesá v priekope, narazil do tohto stojaceho motorového vozidla, za ktorým v tom čase stál poškodený B.. C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R., G. XXXX/XX, pri náraze nákladné motorové vozidlo posunul, pritom došlo k zaseknutiu ľavej nohy poškodeného pod pravý predný podbeh vozidla, v dôsledku čoho poškodený utrpel zlomeninu predpriehlavkovej kosti ľavej dolnej končatiny, poškodenie mäkkých tkanív II. stupňa pri zatvorenej zlomenine a tržné rany na ľavej nohe, ktoré zranenia si vyžiadali liečenie v trvaní nad 42 kalendárnych dní.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j/ Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Trestného zákona mu bol výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložený s určením skúšobnej doby 1 rok.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 1 rok.

Napokon podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku boli poškodení B.. C. D. a Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. s nárokom na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v posudzovanej veci neboli žiadne pochybnosti o vzniku udalosti, ktorej dôsledkom bol stret motorového vozidla obžalovaného s motorovým vozidlom Renault. Neboli vnesené pochybnosti ani ohľadne vzniku zranení, ktoré poškodený v dôsledku nehody utrpel. Zranenia poškodeného boli v prejednávanej veci objektívne lekárske správy a uvedenému napokon svedčí tiež celý rad dokumentov zaznamenaných v spisovej dokumentácii a to záznam z dopravnej nehody a zápisnica o ohliadke miesta cestnej dopravnej nehody, oba zo dňa 24.11.2019, fotodokumentácia, tiež náčrt a plánik miesta dopravnej nehody zo dňa 23.11.2019. Z uvedeného súd prvého stupňa nevzhladol pochybnosť o závažnosti zranení, ktoré poškodený v súvislosti s dopravnou nehodou utrpel, potrebe ich liečenia, ako i dobe, ktorú si ich liečba vyžadovala, čím toto poškodenie zdravia bolo kvalifikované ako ťažká ujma na zdraví podľa § 123 ods. 3 písm. i/, ods. 4 Trestného zákona. Pri určení miery zavinenia obžalovaného súd vychádzal predovšetkým zo znaleckého posudku znalca B.. H. T. č. 8/2020 zo dňa 11.02.2020, z ktorého vyplýva, že obžalovaný správnou technikou jazdy mohol včas zareagovať na prekážku na ceste - vozidlo Renault, teda znalec ako príčinu nehody vyhodnotil oneskorenú reakciu vodiča osobného motorového vozidla Škoda, ktorý mal dostatočný časový priestor správnou technikou jazdy kolízií predísť, buď to včasným zastavením alebo obídením motorového vozidla Renault. Okresný súd nemal pochybnosť o určitej miere spoluzavinenia syna poškodeného na vzniknutej udalosti, keďže syn poškodeného, ako vodič motorového vozidla Renault pri otáčaní sa na vozovke, zapadol za krajnicu cesty a vytvoril tak na vozovke prekážku, pričom nestihol použiť výstražné znamenie, ktoré by upozornilo ostatných účastníkov cestnej premávky na hroziace nebezpečenstvo, čím porušil ustanovenia § 24 ods. 3 a § 137 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Toto konanie však tak, ako bolo vykonaným dokazovaním preukázané, v žiadnom prípade nevylučuje trestnú zodpovednosť obžalovaného za stíhaný trestný čin, keďže obžalovaný, ako vodič dopravného prostriedku, porušením ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c/ a § 137 ods. 1, ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, spôsobil dopravnú nehodu, následkom ktorej poškodený utrpel vážne poškodenie zdravia. Obžalovaný svojim konaním teda zásadne porušil pravidlá cestnej premávky tým, že sa plne nevenoval vedeniu motorového vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, vykonával jazdu vozidla vpred bez toho, aby mal vozidlo pod plnou kontrolou, pričom zároveň inému z nedbanlivosti ublížil na zdraví. V tejto súvislosti súd prvého stupňa dodal, že zavinenie z nedbanlivosti (v oboch formách) nie je vylúčené spoluzavinením iných osôb (vrátane syna poškodeného). Príčinná súvislosť medzi konaním páchatel'a a následkom sa totiž neprerušuje ani v prípade, ak ku konaniu páchatel'a pristúpi ďalšia skutočnosť, ktorá spolupôsobí pri vzniku následku, ale konanie páchatel'a zostáva takou skutočnosťou, bez ktorej by k následku nedošlo. Dôležité pritom je, aby konanie páchatel'a z hľadiska spôsobeného následku bolo príčinou dostatočne významnou, o čom v prejednávanej veci nie je pochyb. Rozhodujúcim taktiež je, či páchatel vedel alebo vedieť mal a mohol v súlade s ustanovením § 16 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona, že porušením niektorého predpisu bude konať za takých okolností, že tým môže spôsobiť následok uvedený v osobitnej časti Trestného zákona. Z hľadiska zavinenia z nedbanlivosti to potom znamená, že okrem miery povinnej opatrnosti vyplývajúcej z pravidiel cestnej premávky existuje aj subjektívne vymedzenie, ktoré spočíva v miere opatrnosti, ktorú je vodič schopný v konkrétnom prípade vynaložiť. O zavinenie z nedbanlivosti môže ísť iba vtedy, pokiaľ povinnosť a možnosť predvídať porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom sú dané súčasne. Vychádzajúc zo záverov znaleckého skúmania znalca Ing. H. T. bolo podľa prvostupňového súdu bez pochybností preukázané, že obžalovaný nevenujúci dostatočnú pozornosť pri vedení motorového vozidla plne nesledoval situáciu v cestnej premávke, čomu svedčí aj jeho samotná výpoveď podporená výpoveďou jeho manželky G.. G. Oovej, ktorá obžalovaného ako vodiča motorového vozidla prvá upozornila na prekážku na ceste, no až v čase, kedy obžalovaný už dopravnej nehode nemohol zabrániť. Z výsluchu uvedeného znalca vyplýva, že obžalovaný mal dostatočný čas pri správnom vedení motorového vozidla včas rozpoznať prekážku na ceste a zabrániť tak vzniku dopravnej nehody a to aj za predpokladu, že by na motorovom vozidle Renault neboli zapnuté výstražné svetlá. Znalec tiež uviedol, že v prípade, že by obžalovaný použil stretávacie svetlá, mal možnosť rozpoznať prekážku na ceste zhruba 60 - 70 metrov a to aj v prípade, že by táto prekážka na ceste nebola osvetlená. Ak by obžalovaný použil navyše diaľkové svetlá na svojom vozidle, mal možnosť rozpoznať prekážku na ceste na vzdialenosť minimálne 100 metrov. Znalec tiež uviedol, že z fotodokumentácie polície vyhotovenej na mieste dopravnej nehody je zrejmé, že na vozidle Renault v konečnej polohe po zrážke svietili výstražné svetlá, predné aj zadné. Napokon skutočnosť, že mohli byť zapnuté smerové aj stretávacie svetlá vozidla, nevylúčila ani výpoveď obžalovaného, pričom v spise nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by uvedené rozporoval. Preto znalec vyhodnotil ako technicky prijateľné, že v čase pred a počas jazdy svietili na vozidle Renault aj stretávacie svetlá. Súd v týchto súvislostiach považuje obhajobu

obžalovaného označujúc nedostatočnosť znaleckých záverov za nedôvodnú, poukazujúc na skutočnosť, že znalec mal k vypracovaniu znaleckého posudku dostatočné množstvo potrebných dokumentov, preto ohliadka miesta činu na vypracovanie znaleckého posudku vo veci nebola potrebná. Z vykonaného znaleckého dokazovania vyplynulo, že obžalovaný mal možnosť zabrániť nehode nielen s ohľadom na to, že vozidlo Renault malo zapnuté výstražné predné a zadné svetlá, ale dokonca aj v prípade, že by vozidlo Renault na ceste osvetlené nebolo. Zavinenie obžalovaného na vzniku dopravnej nehody tak mal okresný súd preukázané bez akýchkoľvek rozumných pochybností. Uvedeným konaním obžalovaný hoc z nedbanlivosti porušil všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v dôsledku ktorého vznikla dopravná nehoda, pri ktorej bolo poškodenému ublížené na zdraví, pričom nie je vo vzťahu k trestnej zodpovednosti obžalovaného v danej veci právne relevantná miera zavinenia iného účastníka cestnej premávky na vzniku dopravnej nehody. Prvostupňový súd poukázal tiež na to, že subjektívne hodnotenie miery zavinenia tak, ako to vyplynulo z výsluchov svedkov, kedy syn poškodeného bezprostredne po vzniku dopravnej nehody sám seba označil za vinníka, nemá rovnako v posudzovanom prípade právnu relevanciu. Hoci zo záznamu dopravnej nehody zo dňa 24.11.2009 bolo ako príčina nehody označené nesprávne dané výstražné znamenia a neupozornenie ostatných účastníkov cestnej premávky na hroziace nebezpečenstvo svetelným výstražným zapnutím funkcie smerových svetiel, avšak po vykonaní všetkých dôkazov bol tento záver bez pochyb vyvrátený. Po objektívnej stránke tak obžalovaný naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona tým, že ako vodič motorového vozidla nevenoval vedeniu vozidla dostatočnú pozornosť, čím porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c/ s poukazom na § 137 ods. 1, ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Uvedené z hľadiska bezpečnosti cestnej premávky súd prvého stupňa vyhodnotil ako porušenie dôležitej povinnosti uloženej mu ako vodičovi zákonom, pretože má spravidla za následok vznik závažných dopravných nehôd a v tomto prípade porušením týchto predpisov aj spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej inému spôsobil poškodenie zdravia majúce charakter ťažkej ujmy na zdraví. Subjektívna stránka konania obžalovaného je naplnená zavinením z nedbanlivosti v zmysle ustanovenia § 16 písm. a/ Trestného zákona, pretože ako vodič s vodičským oprávnením a ako účastník cestnej premávky musel vedieť, že nevenovaním dostatočnej pozornosti môže inému účastníkovi cestnej premávky spôsobiť ublíženie na zdraví tým, že spôsobi dopravnú nehodu, resp. kolíziu situáciu, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že takýto následok nespôsobí. Svojím konaním teda naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty uvedeného prečinu. V súvislosti s rozhodovaním o treste okresný súd uviedol, že vychádzal zo základných zásad ukladania trestov uvedených v § 34 Trestného zákona, pričom prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Pri úvahách aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu. Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie a prvok individuálnej prevencie, a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a. V daných súvislostiach okresný súd poukázal na to, že obžalovaný nemá v evidenčnej karte vodiča žiaden záznam. Rovnako tak dosiaľ nebol súdne trestaný za žiadny trestný čin. Priťažujúcu okolnosť pri výmere trestu súd nezistil a ako poľahčujúcu okolnosť vyhodnotil súd tú skutočnosť, že obžalovaný viedol riadny život (§ 36 písm. j/ Trestného zákona). U obžalovaného prevažoval pomer poľahčujúcich okolností, preto v súlade s § 157 ods. 2 Trestného zákona, ukladal súd trest podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona, teda za zníženia hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu. Vzhľadom na nezistenie priťažujúcich okolností a s prihliadnutím na vyššie uvedenú poľahčujúcu okolnosť, ako i s prihliadnutím na všetky okolnosti veci (§ 34 ods. 4 Trestného zákona), bol súd prvého stupňa toho názoru, že pôsobiť na prevýchovu obžalovaného trestom odňatia slobody, ktorý by bol spojený s jeho výkonom, by bolo neprimerane prísny opatrením nepotrebným na dosiahnutie účelu trestu. Súd je toho názoru, že účel trestu je možné u obžalovaného dosiahnuť aj bez jeho výkonu a že sú splnené podmienky uvedené v § 49 ods. 1 Trestného zákona. Z uvedených dôvodov súd uložil trest odňatia slobody vo výmere jedného roka, čo je na samej spodnej hranici trestnej sadzby, s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. Zároveň súd postupujúc podľa § 61 ods. 1 Trestného zákona uložil obžalovanému trest zákazu činnosti, pretože ako vodič motorového vozidla porušil dopravné predpisy, následkom čoho bola spôsobená ťažká ujma na zdraví poškodeného. Z uvedeného dôvodu mu súd uložil aj trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze viesť všetky druhy

motorových vozidiel po dobu 1 roka, teda opäť na samej spodnej hranici zákonom stanovenej sadzby podľa § 61 ods. 2 Trestného zákona. Napokon vo vzťahu k výroku o náhrade škody prvostupňový súd konštatoval, že pre určenie výšky škody by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie presahujúce potreby predmetného trestného konania, preto poškodených s ich nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie obžalovaný F. O., ktoré odôvodnil písomným podaním urobeným prostredníctvom svojej obhajkyne. Odvolanie obžalovaného smerovalo proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

V dôvodoch podaného odvolania obžalovaný F. O. uviedol, že skutkové a právne zistenia Okresného súdu Malacky a právny záver o jeho vine obžalovaného nemajú dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch a sú vecne nesprávne, nedôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu je v napadnutých výrokoch nezákonné. Prvostupňovým rozsudkom a konaním, ktoré mu predchádzalo, došlo k porušeniu Trestného zákona a Trestného poriadku v tom, že bol uznaný za vinného ako páchatel skutku opísaného v obžalobe, a to napriek tomu, že mal byť spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky z 24.07.2020, č. k. 2 Pv 441/19/1106-16, oslobodený. Z vykonaného dokazovania, či už v prípravnom konaní, resp. v konaní pred súdom, vyplynulo, že zistený skutkový stav veci a tiež opis skutku a jeho kvalifikácia v zmysle podanej obžaloby je nedostačujúci, nepresvedčivý a nespoľahlivý. Vykonané vyšetrovanie a tiež ďalší priebeh a úkony v trestnom konaní neposkytli exaktný dôkaz, ktorý by preukázal spáchanie trestného činu - prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona z jeho strany. Je tu daný zjavný rozpor v podstatnej skutočnosti a to či sa skutok vôbec stal. Uvedený skutok nikdy nespáchal, pričom v trestnom konaní nebola náležitým spôsobom dokázaná jeho priama či nepriama účasť na trestnom čine a jeho spáchaní. Obžalovaný tak v rámci podaného odvolania v plnom rozsahu namietal opis skutku v zmysle obžaloby a tiež jeho právnu kvalifikáciu. Z výsluchov svedkov, či poškodeného, ani zo znaleckého posudku, nebolo preukázané a bez dôvodných pochybností potvrdené, že by spáchal trestný čin (skutok) ublíženia na zdraví, ktorý je opísaný v obžalobe, pričom spáchanie skutku opísaného v obžalobe nepotvrzuje ani nepreukazuje žiaden iný priamy ani nepriamy dôkaz vykonaný v prípravnom konaní, resp. v konaní pred súdom. Vykonaným dokazovaním tak nebola preukázaná a bez dôvodných pochybností potvrdená jeho údajná trestná činnosť podľa skutku opísaného v obžalobe. V danej trestnej veci na jeho strane preukázateľne absentuje subjekt a subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví. Obžalovaný mal za to, že vykonaným dokazovaním nebolo ani preukázané, že sa skutok vôbec stal. Keďže skutok nespáchal, chýba tu úmysel, pohnútky, cieľ či zámer, a teda nie je naplnená ani subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví. Ani v priebehu vyšetrovania a prípravného konania a ani v priebehu konania pred súdom nebola jednoznačne dokázaná jeho účasť na trestnom čine, a teda ani jeho zavinenie. V trestnom práve pritom platí zásada, že bez zavinenia niet trestného činu, ani trestu. Postupom súdu bola porušená základná zásada trestného konania podľa ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Na základe uvedených skutočností obžalovaný navrhoval, aby Krajský súd v Bratislave podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, písm. e/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a oslobodil ho spod obžaloby.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnil obžalovaný F. O., jeho obhajca, prokurátorka krajskej prokuratúry a poškodený B. C. D.. Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti zástupcu poškodenej spoločnosti Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s., nakoľko na takýto postup boli splnené zákonné podmienky upravené v § 294 ods. 2 Trestného poriadku.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom sa pridržiaval dôvodov podaného odvolania a ďalej dodal, že rozsudok prvostupňového súdu považujú za nesprávny a nezákonný a navrhujú obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. K škodovej udalosti došlo výlučne zavinením syna poškodeného, ktorý nesprávne vozidlo manévroval, uviaznuté vozidlo nezabezpečili osvetlením vozidla, ani výstražným trojuholníkom tak, aby bola prekážka viditeľná pre iných vodičov. Dokonca z vozidla vykladali veci, čo časovo mohlo trvať aj 10 minút. Majú teda za to, že obžalovaný skutok nespáchal a tiež, že žalovaný skutok nie je trestným činom.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhovala odvolanie obžalovaného zamietnuť, nakoľko sa s rozsudkom prvostupňového súdu stotožňuje a považuje ho za zákonný a spravodlivý.

Poškodený B.. C. D. sa na verejnom zasadnutí vyjadril v tom smere, že sa s rozhodnutím súdu prvého stupňa stotožňuje.

Obžalovaný F. O. na verejnom zasadnutí uviedol, že trvá na podanom odvolaní, pričom dodal, že z tej situácie má traumu nielen on, ale aj jeho maloletý syn. Navrhoval preto, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Krajský súd na podklade odvolania obžalovaného podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného F.a O.a nie je dôvodné.

Odvolačný súd úvodom konštatuje, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že predmetný skutok sa stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a tento spáchal obžalovaný F. O.. Na tomto základe potom prvostupňový súd vyvodil z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú správne a ktorým nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z hľadiska naplnenia formálnych znakov stíhaného prečinu možno odôvodnenie napadnutého rozsudku v otázke viny považovať za zrozumiteľné, logické a presvedčivé, ktoré vychádza zo správne zisteného skutkového stavu a ktoré nenechalo otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na súde vyššieho stupňa a preto naň krajský súd v tejto časti odkazuje bez potreby dôvody v ňom uvedené opätovne podrobne rozvádzať, keďže by išlo len o ich opakovanie. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že v dvojnásťnásobnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd iba opakovane vo svojom rozhodnutí správne závery, ku ktorým dospel prvostupňový súd a ktoré si odvolací súd v celom rozsahu osvojil. Pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutého rozsudku, možno prvostupňovému súdu vytknúť len jeho rezignáciu na vysvetlenie dôvodov, pre ktoré považoval závažnosť spáchaného činu za vyššiu než nepatrnú (§ 10 ods. 2 Trestného zákona).

Pokiaľ ide o samotný skutok popísaný v skutkovej vete rozsudku, obžalovaný F. O. prostredníctvom svojej obhajkyne neuviedol žiaden vecný dôvod, pre ktorý považuje skutkové zistenia prvostupňového súdu za nesprávne a napadnutý rozsudok za nezákonný. Odôvodnenie podaného odvolania obsahuje iba všeobecné konštatovania o nepreukázaní spáchania skutku obžalovaným, neexistencie zavinenia a dokonca nepreukázania toho, že sa skutok vôbec stal a to bez toho, aby tieto svoje tvrdenia obžalovaný argumentačne oprel o konkrétne skutočnosti a dôvody, z ktorých jeho presvedčenie o nesprávnosti prvostupňového rozsudku vychádza. Inak povedané, obžalovaný v podanom odvolaní nekonkretizuje žiadne skutočnosti, pre ktoré rozporuje závery súdu prvého stupňa, ku ktorým tento na podklade výsledkov vyplývajúcich z vykonaného dokazovania dospel. Odvolací súd tak v podstate ani nemá možnosť ustáliť, aké konkrétne chyby sa prvostupňovému súdu odvolaním vytýkajú. Vzhľadom na to, že zo strany obžalovaného nebola odvolaciemu súdu prezentovaná žiadna taká sporná otázka, na ktorú by mohol v argumentačnej rovine reagovať, sú možnosti nadriadeného súdu zaoberať sa dôvodmi odvolania výrazne obmedzené.

S poukazom na uvedené krajský súd sumarizujúci správne závery prvostupňového súdu konštatuje, že vina obžalovaného bola jednoznačne preukázaná vykonaným dokazovaním a to najmä presvedčivými závermi obsiahnutými v znaleckom posudku č. 8/2020, vypracovanom B.. H. T., znalcom z odboru: Doprava cestná, ktorý ich v rámci svojho výsluchu prezentoval aj na hlavnom pojednávaní a z ktorých bez akýchkoľvek rozumných pochybností vyplýva, že obžalovaný mal možnosť zabrániť dopravnej nehode, ak by venoval náležitú pozornosť situácii v cestnej premávke, tak ako mu to ukladá § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov. Znaleckým dokazovaním bolo presvedčivo preukázané, že obžalovaný F. O. mohol dopravnej nehode zabrániť dokonca za existencie oboch do úvahy prichádzajúcich alternatívnych situácií, t. j. nielen v prípade, ak vozidlo Renault, za ktorým stál poškodený B.. C. D., mal zapnuté výstražné smerové svetlá, kedy by toto vozidlo mohol rozpoznať zo vzdialenosti minimálne 100 metrov, ale aj za takej situácie, v rámci ktorej by uvedené vozidlo zn. Renault nebolo osvetlené a nemalo zapnuté výstražné svetlá, kedy by ho obžalovaný mohol rozpoznať na vzdialenosť 60 - 70 metrov, pričom v takomto prípade by pri plnom brzdnom spomalení zastal pred kolíznym vozidlom cca 15 metrov pred miestom zrážky a pri polovičnom brzdnom spomalení a následne miernom natočení volantu vľavo by sa zmienenému vozidlu bezpečne vyhol. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný mal možnosť zabrániť dopravnej nehode bez ohľadu na to, či na motorovom vozidle Renault boli alebo neboli zapnuté výstražné smerové svetlá. Skutočnosť, že tieto výstražné smerové svetlá na tomto vozidle zapnuté boli, v dôsledku čoho mohol obžalovaný kolízne vozidlo rozpoznať ešte z väčšej vzdialenosti, pritom vyplýva nielen z výpovedí poškodeného Ing. C. D. a svedka C. D., ale aj z fotodokumentácie miesta dopravnej nehody, na ktorej je vozidlo zn. Renault zachytené tak so zapnutými stretávacími svetlami, ako aj so zapnutými výstražnými smerovými svetlami. Ani odvolací súd tak nemal žiaden dôvod spochybňovať záver znalca Ing. H. T., v zmysle ktorého technickou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodiča vozidla Škoda, t. j. obžalovaného F.a O.a. Skutočnosť, že obžalovaný dostatočne nesledoval situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho na vozidlo Renault, stojace krížom v jeho jazdnom pruhu, reagoval s oneskorením a z tohto dôvodu doň narazil, následkom čoho bolo zaseknutie ľavej nohy poškodeného pod pravý predný podbeh vozidla so spôsobením mu zranení popísaných v skutkovej vete napadnutého rozsudku, dokumentuje aj výpoveď obžalovaného F.a O.a na hlavnom pojednávaní, z ktorej vyplýva, že na vozidlo stojace krížom v ich jazdnom pruhu reagoval až po výkriku jeho manželky, svedkyne B.. G. O.ovej, ktorá podľa jej vyjadrenia mala dokonca sedieť vzadu za šoférom. Menovaná svedkyňa na hlavnom pojednávaní rovnako vypovedala, že stihla len zakričať manželovi „Čo to je?“ a on sa potom snažil zabrzdíť. Teda aj z týchto vyjadrení možno nepochybne vyvodíť, že obžalovaný nedostatočne sledoval situáciu v cestnej premávke, inak by na zmienené kolízne vozidlo musel reagovať skôr, než započul výkrik svojej manželky, ktorá ho tak upozornila na hroziace nebezpečenstvo.

Čo sa týka zranení na tele poškodeného, ktoré vznikli v dôsledku konania obžalovaného, tieto sú dokumentované listinnými dôkazmi, predovšetkým záznamom o hospitalizácii, lekáskym potvrdením a lekáskymi správami. Vzhľadom na ich závažnosť a charakter, ktorých liečenie objektívne presahovalo obdobie 42 kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného, je zrejmé, že u poškodeného sa jedná o poruchu zdravia trvajúcu dlhší čas, ktorá v § 123 ods. 3 písm. i/, ods. 4 Trestného zákona definuje ťažkú ujmu na zdraví.

K naplneniu osobitného kvalifikačného pojmu podľa § 138 písm. h/ Trestného zákona, ktorý odôvodňoval právne posúdenie stíhaného skutku aj podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 157 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona odvolací súd dodáva, že porušenie povinnosti podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona o cestnej premávke, v dôsledku čoho došlo k dopravnej nehode a to v rozhodujúcej miere pre zavinenie obžalovaného, nepochybne napĺňa obsah pojmu „dôležitá povinnosť“ uloženej páchatelovi podľa zákona.

Napokon súd prvého stupňa správne konštatoval, že subjektívne vnímanie viny svedkom C. D. za vznik dopravnej nehody je pre meritórne rozhodnutie bez právnej relevancie, keďže toto jeho vlastné hodnotenie otázky zavinenia takmer bezprostredne po skutku nebolo nijakým spôsobom objektivizované. Naopak, vykonaným dokazovaním bolo v rovine najvyššieho možného stupňa istoty, aký možno od ľudského poznania očakávať, t. j. v rovine istoty bez rozumných pochybností, preukázané, že to bol práve obžalovaný F. O., ktorý nedostatočným sledovaním situácie v cestnej premávke zapríčinil dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví u poškodeného B.. C. D..

Na podklade súdom prvého stupňa správne ustálených skutkových okolností tak možno vyvodíť jednoznačný záver o vine obžalovaného F.a O.a za spáchaný skutok napíňajúci všetky formálne zákonné znaky stíhaného prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h/ Trestného zákona.

K odvolacím námietkam obžalovaného, v rámci ktorých konštatoval, že nebolo preukázané, že sa skutok vôbec stal a že ho spáchal on, sa žiada uviesť, že tieto tvrdenia sú pre krajský súd nie celkom pochopiteľné, keďže ohľadne týchto otázok zo žiadneho z vykonaných dôkazov, vrátane výpovede obžalovaného F.a O.a a jeho manželky - svedkyne Ing. G. O.ovej, nevyplýva ani len najmenšia

pochybnosť. Ako už bolo uvedené na inom mieste odôvodnenia tohto uznesenia, obžalovaný ani nijako nekonkretizoval, z čoho pri týchto svojich tvrdeniach vychádza, resp. o aké relevantné skutočnosti a dôkazy ich opiera. Pokiaľ obžalovaný namieta naplnenie subjektívnej stránky trestného činu z dôvodu neexistencie úmyslu, pohnútky, zámeru či cieľa, tak k tomu odvolací súd dodáva, že obžalovaný je stíhaný pre nedbanlivostný trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, pri ktorom je nepreukázanie ktorejkoľvek z obžalovaným zmienených subjektívnych kategórií bez akéhokoľvek právneho významu. V prípade preukázania úmyslu by sa totiž jednalo o iný a to závažnejší trestný čin.

Vo vzťahu k otázke závažnosti spáchaného činu (prečinu) je potrebné uviesť, že povinnosť posudzovať jej stupeň, resp. mieru vyplýva z § 10 ods. 2 Trestného zákona, pričom konkrétne zistenia v tejto otázke majú význam pre záver súdu o tom, či ide o prečin alebo o iný delikt, pre ktorý nie je potrebné vyvodzovať trestnoprávnu zodpovednosť. Uvedené ustanovenie teda upravuje materiálny znak pri prečinoch, ktorý sa uplatňuje ako tzv. materiálny korektív k formálnym znakom prečinu. To znamená, že súd je povinný popri formálnych znakoch prečinu vždy skúmať aj to, či je naplnený aj Trestným zákonom požadovaný konkrétny stupeň závažnosti prečinu. Pre takéto posúdenie sú určujúce kritéria taxatívne upravené v § 10 ods. 2 Trestného zákona, z ktorých je súd povinný vychádzať pri hodnotení konkrétnej závažnosti činu, pričom je potrebné rešpektovať požiadavku, že skutočnosti spadajúce po kritéria určujúce závažnosť činu je potrebné hodnotiť vo svojom súhrne bez toho, aby sa niekto pripisoval väčší či menší význam (má sa na mysli hľadisko, aby význam jednej nebol preceňovaný alebo podceňovaný na úkor alebo v prospech druhej). Dokazovanie okolností preukazujúcich mieru (stupeň) závažnosti prečinu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona je pri prečine obligatórne (Uznesenie Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne z 03.03.2008, sp. zn. 4To/2/2008, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2008 pod č. 23). Vzhľadom na to, že dovolací súd môže pri posudzovaní dôvodu dovolania uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku hodnotiť i potrebnú (vyššiu než nepatrnú) závažnosť prečinu (§ 10 ods. 2 Trestného zákona) a opierať sa pritom o dôkazy, ktoré boli v súdnom konaní vykonané; nesmie však skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15.04.2014, sp. zn. 2 Tdo 17/2014 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2014 pod č. 121), je nevyhnutné, aby sa súdy otázkou závažnosti prečinu vo svojich rozhodnutiach zaoberali a v tomto smere aspoň stručne rozviedli svoje úvahy, na základe ktorých dospeli ku konkrétnym záverom v tejto otázke.

V tejto súvislosti odvolací súd dopĺňa, že pri prečinoch nemá pre určenie konkrétnej závažnosti činu z hľadiska vyvodzovania trestnoprávnej zodpovednosti podstatný význam to, aká trestná sadzba je v osobitnej časti Trestného zákona ustanovená pri tej ktorej skutkovej podstate prečinu. Samotná skutková podstata prečinu totiž určuje jeho typovú závažnosť, t. j. táto je daná už tým, že boli naplnené všetky formálne znaky konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu posudzovaného ako prečin (typová závažnosť je vyjadrená aj skutkovými podstatami zločinov, resp. obzvlášť závažných zločinov, avšak pri nich je skúmanie konkrétnej závažnosti cez kritériá uvedené v § 10 ods. 2 Trestného zákona vylúčené). Tým je vymedzená aj trestnoprávna ochrana záujmov, ktorým sa ju zákonodarca rozhodol poskytnúť aj prostriedkami trestného práva a to tiež v prípade nedbanlivostných trestných činov. Významným tu je predovšetkým to hľadisko, že porušenie alebo ohrozenie konkrétneho záujmu svojou závažnosťou dosiahlo úroveň, pre ktorú je potrebné mu poskytovať a zabezpečovať ochranu aj v trestnoprávnej rovine. V rámci úvah o tom, či konkrétny čin, ktorý naplňuje formálne znaky skutkovej podstaty niektorého prečinu, dosahuje vyššiu než nepatrnú závažnosť, je teda potrebné zisťovať, či na základe kritérií upravených v § 10 ods. 2 Trestného zákona ide o čin, ktorý sa nejakým zásadným spôsobom vymyká prípadom, ktorým príslušná skutková podstata poskytuje trestnoprávnu ochranu a to v tom smere, či sa na základe konkrétnych skutočností závažnosť činu znižuje až na nepatrnú úroveň.

V trestnej veci obžalovaného o takýto prípad rozhodne nejde, keďže vychádzajúc zo všetkých kritérií upravených v § 10 ods. 2 Trestného zákona v ich súhrne, nemožno urobiť záver o tom, že by konkrétna závažnosť činu nezodpovedala typovej závažnosti vyjadrenej už samotnou základnou skutkovou podstatou stíhaného prečinu. Spôsob vykonania činu, kedy obžalovaný zjavne nerešpektoval jednu z najzákladnejších povinností vodiča, ktorou je sledovanie situácie v cestnej premávke, okolnosti činu, ku ktorým je potrebné pričítať tiež tú skutočnosť, že obžalovaný viezol vo vozidle aj ďalšie dve osoby, jednou z ktorých bolo aj maloleté dieťa, závažnejšia forma nedbanlivosti (vedomá nedbanlivosť), a napokon aj spôsobený následok v podobe spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví, neumožňuje ustáliť záver o

nepatrnej závažnosti činu. Na podklade týchto skutočností tak možno konštatovať naplnenie materiálnej podmienky vyžadovanej pre vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti.

Krajský súd teda uzatvára, že v posudzovanej veci všetky zistené a preukázané skutočnosti vyplývajúce z vyššie zmienených dôkazov tvoriacich jeden ucelený, na seba nadväzujúci a vzájomne sa dopĺňajúci celok a spôsob ich hodnotenia v intenciách ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku vylučujú akékoľvek rozumné pochybnosti o vine obžalovaného za stíhaný prečin. Súdom prvého stupňa ustálenej právnej kvalifikácii zodpovedajú všetky skutkové okolnosti, pričom pokiaľ ide o otázku viny krajský súd v tomto rozhodnutí doplnil absentujúce úvahy prvostupňového súdu, ktorými odôvodnil záver o vyššej než nepatrnej závažnosti činu.

Ani pri skúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu uloženého trestu.

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Trestného zákona, ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Trestného zákona základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadrí morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatel'a trestného činu sa musia opierať o skutočný stav vecí a musia z neho vyplývať.

Prvostupňový súd v súlade so stavom vecí zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy.

V tomto smere okresný súd postupoval správne, keď u obžalovaného vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Trestného zákona a súčasne nezistil u neho žiadnu z priťažujúcich okolností upravených v § 37 Trestného zákona, v dôsledku čoho bolo potrebné vo výroku o treste aplikovať ustanovenie § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a hornú hranicu ustanovenej trestnej sadzby znížiť o jednu tretinu a to spôsobom výpočtu, ktorý ustanovuje § 38 ods. 8 Trestného zákona. Výsledná trestná sadzba pri treste odňatia slobody tak u obžalovaného F.a O.a predstavuje rozpätie 1 rok až 3 roky a 8 mesiacov a pri treste zákazu činnosti 1 rok až 7 rokov.

S prihliadnutím na povahu spáchaného trestného činu a jeho závažnosť, ako aj na osobu obžalovaného, odvolací súd považuje uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 1 rok s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 1 rok a trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 1 rok, za adekvátne a zákonné, reflektujúce tak účel trestu, ako aj všetky zásady pre ukladanie trestov. Oba takto uložené druhy trestov zodpovedajú povahe a závažnosti spáchaného trestného činu, ktorého následkom bolo spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví poškodenému. Na druhej strane nedbanlivostná forma zavinenia a osoba obžalovaného odôvodňovala uloženie oboch trestov na samej ich spodnej hranici s tým, že pokiaľ ide o trest odňatia slobody, považoval aj odvolací súd podmienky na podmiennečný odklad jeho výkonu v zmysle § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona za splnené. Obžalovaný totiž doposiaľ viedol bezúhonný život, keďže doposiaľ trestný nebol a súčasne sa nedopustil ani iného závažnejšieho protiprávneho konania. Z tohto hľadiska tak možno opodstatnene usudzovať na to, že v jeho prípade išlo o ojedinelý exces z inak riadne vedeného spôsobu života. S ohľadom na tieto zistenia sa ako primerané javí aj určenie najkratšej zákonom prípustnej skúšobnej doby na jeden rok, keďže v tejto dobe možno sledovanie správania osoby obžalovaného považovať za postačujúce a možno očakávať dosiahnutie jeho nápravy a splnenia aj ostatných funkcií trestu. V prípade obžalovaného F.a O.a tak ide primárne o výchovné a preventívne pôsobenie na jeho osobu, ktoré by malo viesť k jeho náprave aj bez priameho výkonu trestu odňatia slobody a ktoré tak reflektuje aj ochrannú funkciu trestu, v rámci ktorej je potrebné dbať na ochranu spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov. Hrozba

nariadenia nepodmienečného trestu odňatia slobody v prípade závažnejšieho protiprávneho konania obžalovaného počas skúšobnej doby by mala byť dostatočne účinným prostriedkom smerujúcim k tomu, aby si obžalovaný i napriek svojmu postoju k trestnému činu uvedomil dôsledky a závažnosť svojho konania na úseku cestnej premávky.

Odvolačí súd nezistil dôvod ani na zrušenie výroku o náhrade škody, ktorým prvostupňový súd poškodeného Ing. C. D. a poškodenú spoločnosť Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a. s. s ich nárokmi na náhradu škody odkázal na civilný proces z dôvodu, že pre určenie výšky škody by bolo potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie presahujúce potreby trestného konania. Okrem toho, ani jeden z poškodených subjektov a ani prokurátor odvolanie proti výroku o náhrade škody nepodali, preto by akejkolvek zmene aj tohto výroku v neprospech obžalovaného bránilo ustanovenie § 322 ods. 3 Trestného poriadku, upravujúceho zásadu „zákazu reformatio in peius“ (zákaz zmeny v neprospech obžalovaného).

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a prezentované úvahy Krajský súd v Bratislave odvolanie obžalovaného F.a O.a ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.